

Som jeg også tidligere har sagt, så løser det ikke alle problemer, og vi mener i Socialdemokratiet, at der i løbet af et par år mindst bør fremlægges en plan for, hvordan vi undgår en del af den fordampning fra forskellige kilder, som hr. Kolstrup var inde på. Men det er i næste etape, så her må man væbne sig med lidt tålmodighed.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Man erkender altså, at det her langtfra er tilstrækkeligt, men det springende punkt er, om ikke denne lovgivning er med til at blokere for en række løsninger.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Glerup, om han ikke finder, at det er meget uheldigt, ja måske direkte forkert, at bruge begrebet økologisk om den her plan. Her er jo tale om en ren rensningsfilosofi. Hvor er det økologiske aspekt henne?

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jamen det er, som om hr. Bent Hindrups spøgelse går igen.

Jeg vil gerne sige til hr. Kolstrup, at når vi taler om at nedsætte normerne, når vi taler om at nedsætte dyrkningstrykket, når vi taler om, at der skal være kvælstofoptagende plantedække osv., så er der jo ikke tale om at blokere for en fornuftig udvikling.

Når vi så taler om, og det indgår jo direkte i aftalen og lovgivningen her, at vi får en mangedobling af økologisk landbrug – ca. 170.000 ha ekstra økologisk drevet landbrug – vil jeg tillade mig at sige, at det er et af de bedste miljøforslag her fra Folketinget, i hvert fald i de 7-8 år, jeg har været her.

Christian Mejdahl (V):

Jeg må indledningsvis sige til hr. Martin Glerup, at jeg mere føler mig som folketingsmedlem end som klubkammerat.

Det er et omfattende, detaljeret og i nogen grad uoverskueligt lovkompleks, der med disse lovforslag lægges frem på Folketingets bord som opfølgning af aftalen om Vandmiljøplan II. Det er også blevet unødigt detaljeret og bureaukratisk, men det skal jeg komme tilbage til senere.

Baggrunden for Vandmiljøplan I var NPO-redegørelsens konstatering af, at der fandt et stort kvælstofpild sted i industrien, i de kom-

munale rensningsanlæg og ikke mindst i landbrugsproduktionen. Tabet blev i 1984 opgjort til 290.000 t årligt, hvoraf de 260.000 t henførtes til landbruget. Folketinget traf på den baggrund en beslutning om at halvere kvælstoftabet, altså en politisk beslutning, og virkemidlerne blev lagt fast, efter at der var blevet afholdt en konsensuskonference, og disse er blevet strammet op undervejs, bl.a. ved Bæredygtighedsudvalgets beretning i 1991 og ved 21. marts-dagsordenen i 1996.

Landbruget har næsten til punkt og prikke fulgt de anvisninger, politikerne har stillet op.

I 1997, 10 år efter Vandmiljøplan I, har Danmarks Miljøundersøgelser trukket en streg og vurderet virkningen af de beslutninger, som er truffet, både dem, der allerede er effektueret, og dem, der er planlagt og besluttet. Danmarks Miljøundersøgelser kommer så til det resultat, at reduktionsmålet for det kvælstoftab, der kommer fra markerne, kun er indfriet med to tredjedele. Der mangler ca. 37.000 t i, at målsætningen er opfyldt.

Det er baggrunden for Vandmiljøplan II, og det er baggrunden for, at Venstre lægger navn og stemmer til Vandmiljøplan II.

Ved hele den øvelse, som vi var igennem, inden aftalen var i hus den 17. februar, var der især én iøjnefaldende svaghed blandt mange. Regeringen og regeringens rådgivere og eksperter kan nemlig ikke give et bekræftende svar på to spørgsmål, som kunne få det hele til at glide lettere ned. Spørgsmålene lyder: Hvis alt det, vi har besluttet, gennemføres, når vi så målet: en halvering af kvælstoftabet? Intet svar. Hvis vi når målet, en halvering af kvælstoftabet, får vi så det vandmiljø, som mange drømmer om? Intet svar. Det havde gjort mange ting lettere, hvis spørgsmålene kunne afføde et bekræftende svar.

Til trods for denne usikkerhed har Venstre i sinde fuldt og helt at stå ved den aftale, som vi har indgået med regeringspartierne, Det Konservative Folkeparti, SF og CD. Venstre løber ikke fra en aftale, selv om den har givet os mange hug, og selv om det heller ikke har skortet på opfordringer til det fra bønderne, som synes, det er at gå for vidt. Anstødsstenen har især været, at vi politikere går ind og blander os i de fagområder, som bonden er uddannet til at håndtere, og som han har stor erfaring i at forvalte. Er man bonde, forstår man reaktionen.

Venstres mål i alt det her er, at der fortsat kan drives landbrug i Danmark, som kan sikre